

1. Blanka Křečková se narodila 27. listopadu 1937 v Hradci Králové, ale první roky prožila v Jasenné nedaleko Jaroměře.

„Moje dětství bylo těžké, protože pocházím z vesnice. Rodiče měli zemědělství, k tomu ještě pohostinství a takže už do mala jsem musela pomáhat a pracovat i na poli i v domácnosti.“

2. Její rané dětství ovlivnila situace 2. světová válka, která nepřímo zasáhla i celou její obec.

„Ve škole byli ubytovaní němečtí uprchlíci, kteří přinesli s sebou nemoc tyfus, na kterou zemřelo i v obci více lidí.“

3. Nejen, že vesnicí procházela smrt, ale všichni její obyvatelé museli dodržovat určitá pravidla.

„Pamatuju na to, že jsme museli stahovat rolety, nesmělo se svítit, nesmělo se vycházet. A od domu, kde jsme bydleli, jsme viděli vlastně směr Hradec Králové, kde byly reflektory nebo nevím co, čím hlídali za války nebo už v tom protektorátu letadla. Takže ani tahleto doba nebyla pro mě snadná.“

4. Rodiče paní Křečkové na tuto dobu velmi neradi vzpomínali, i kvůli obavám ohledně budoucnosti jejich dcery.

„Vzpomínám na to, že nám vyprávěli, že mladý muži museli odcházet na nucený práce.“

„Nebyla možnost jako se vyučit nebo chodit do školy tam, kam by ta mládež tehdy chtěla jít.“

5. Konec druhé světové války zajisté přinesl úlevu, ale lehce se rozhodně nežilo. Proto k sobě lidé museli být solidární a pomoci si navzájem.

„Byly rozdávány nějaké takové lístečky, na který se nakupovaly potraviny. Že třeba mamka moje sousedům, kteří neměli malé děti jako jsme byli my, jí dávali tyhle ústřížky, to bylo třeba na cukr, na čokoládu, na takovýhle lepší pochoutky. A mamka jim za to zase dávala naturálii jako bylo třeba sádlo nebo vajíčka. Takhle to na té vesnici vlastně chodilo.“

6. Příchod komunismu a nelehké časy příliš nevylepšil a často bral i to málo, co lidé měli.

„Z vlastní výroby museli ti rodiče odvádět nějaký potraviny jako třeba když bylo povolený jednou za rok zabít jednoho vepře, tak z toho se muselo odvádět už i vyškvařený vepřový sádlo.“

„Slepice musely předepsaný počet odvádět vajíček. Na poli se muselo vysévat to, co prostě řekli. My jsme třeba museli vysévat horčici, se kterou byla velká práce, protože to byly drobný semínka, do těch mlátiček to nešlo.“

7. V době 50. let paní Křečková končila svá školní léta, po kterých okamžitě nastoupila do práce.

„Když se vycházelo, tak se rozdávaly umístěnky. To bylo, že prostě nějaký podniky si daly požadavky na pracovní síly a já jsem si vybrala Hradec Králové, protože jsem tam měla nejlepší spojení od nás a měla jsem tam příbuzný, u kterých jsem mohla i přespat.“

8. Pracovala nejprve na Národního okresního výboru v Hradci Králové, kde většinu času strávila na odboru školství a kultury.

„Tam to bylo velmi zajímavý, protože se jezdilo po školách, dělaly se kontroly, jezdilo se po vesnickejch knihovnách, kde se v tu dobu vyřazovaly knihy, který se nesměli číst.“

9. Pracovní náplň byla někdy však ještě více hořká a paní Křečková na ni vzpomíná plná emocí.

„Tam byla ještě jiná, která mě se nelíbila. Bylo to třeba to období, kdy se přesvědčovalo na venkově, ty sedláky a tyhle, aby vstoupili do JZD. A vím, že my jako pracovníci okresu jsme museli jezdit přesvědčovat a já jako mladá holka jsem to nechtěla dělat, neuměla dělat a ty zážitky byly zlé. Špatný je malý slovo, zlý. To si nikdo neumí představit, co to bylo. Jak to na těch vesnicích vypadalo. Prostě ne, ne, ne.“

10. Vážme si tedy toho, že máme dnes všeho dost, že můžeme dělat práci, kterou chceme a toho, že žijeme v době plné svobod, které ne vždy byly samozřejmostí.